

Novo vrijeme

Draga Lucija,

drago mi je da si se tako brzo uklopila u novu okolinu i našla ekipu veseljaka na fakultetu. Zamišljam te dok im u kušački izazovnim pohodima po najboljim minhenskim pivnicama jobovski strpljivo objašnjavaš kako tvoje nepce ne cijeni pretjerano taj tekući mamac bavarskog turizma.

Toliko me se dojmilo kako si mi u posljednjem pismu opisala svoj studentski život, da sam pomislila kako bih se mogla otisnuti u neiskušani volonterski svijet Europskih snaga solidarnosti o kojima su nam neki dan pričali na predavanju u školskoj knjižnici.

I ja sam se ovo ljeto dobro provela i nakratko uspjela potpuno zaboraviti na školu i muku oko odabira fakulteta. Sad me sve to dočekalo zajedno s crnim vijestima. Dok krize jedna drugu sustižu, političarima se još uvijek ne pale lampice u glavi na zabrinjavajuće klimatske prognoze. Kao da ih je spopala kolektivna amnezija pa ne vide da pilimo granu na kojoj sjedimo jer unatoč svim sastancima i govorancijama stvari postaju sve gore.

Noćas nisam oka sklopila od silne brige i straha. Do jutra sam se prevrtala u krevetu dok mi se u misli stalno vraćao voditelj jučerašnjeg Dnevnika koji je smrtno ozbiljnim glasom govorio o tome kako zbog rata u Ukrajini i sve većih problema s nabavom plina u pitanje dolaze i europski planovi za očuvanje okoliša i klime. Objasnjavao je kako se zbog straha od nestašice plina Njemačka odlučila u upotrebu vratiti svoje elektrane na ugljen. Zamisli! Vraćamo se ugljenu!!

Mama je slušala u nevjerici i samo snuždeno rekla da se najviše brine za nas mlade, pred kojima je život. Tata nas je kao i obično umirivao podsjećajući nas da je i prije bilo teško pa su se ljudi nekako snalazili. Danas se brinemo da će benzin poskupjeti, no u njegovom je djetinjstvu u Jugoslaviji zavladao takva nestašica da je uvedeno pravilo par-nepar, prema kojem je vožnja automobilom bila dopuštena tek svaki drugi dan. Pa ipak, i on već danima zdvaja nad novim najavama poskupljenja goriva. Zbog toga mi stalno objašnjava da moramo mijenjati navike i hvali nam se koliko manje benzina troši od drugih taksista jer ne stiže po gasu kao oni. „Pohitaj polako,“ često mi govori kroz smijeh, dodajući da se ne da izbaciti iz takta ni kad ga iznervirani klijenti pokušavaju natjerati da ubrza u prometu. Zato sam odlučila poslušati njegov savjet i oputovati vlakom u München kad ti budem dolazila u posjet sljedeći mjesec. Jedva čekam da se vidimo.

Puno pozdrava iz maglovitog Zagreba,

Ivana